

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 454/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 117/1993, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 19. apríla 2012 doručené podanie M. K., K. (ďalej len „sťažovateľka“), označené ako „*Sťažnosť – úplna strata majetku*“. Ústavný súd podľa obsahu posúdil podanie sťažovateľky ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu

Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 117/1993 (ďalej aj „namietané konanie“).

Z obsahu sťažnosti a priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 19 C 117/1993 v procesnom postavení navrhovateľky. Namietané konanie začalo 19. júla 1991, keď sťažovateľka doručila okresnému súdu návrh na začatie konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

„... týmto podávam sťažnosť na Okresný súd Košice II, za nedoriešenie svojho prípadu vedeného pod ev. č. 19 C 117/1993 podané ešte 19. 7. 1991 za úplnú stratu celého majetku.

Aj napriek nálezu Ústavného súdu pod číslom III. ÚS 68/06-41 z 10. 5. 2006, ktorým bolo Okresnému súdu Košice II prikázané konať bez zbytočných prieťahov vo veci rozdelenia mojej BSP vedenom na Okresnom súde Košice II, tak to dodnes neurobil.

... Vďaka benevolencii súdnych orgánov som bola okradnutá o svoj majetok. Súdila som sa o spoločný majetok s exmanželom 21-rokov. Exmanžel F. K. st. zomrel 28. 08. 2011. Jeho smrť som oznámila Okresnému súdu Košice II, napriek tomu nebola som notárom prizvaná na dedičské konanie. Môj nepodarený syn F. K. ml. ma nenahlásil, lebo asi chcel zdediť všetok majetok môj a mojej dcéry. Neurobil to ani Okresný súd Košice II. Z informačného strediska Okresného súdu Košice II som sa dozvedela, že dedičské konanie sa konalo v novembri 2011. Dňa 16. 11. 2011 som požiadala Okresný súd Košice II písomne o výsledok dedičského konania po poručiteľovi F. K., pričom som obdržala záporne stanovisko, nakoľko som nebola zákonnou dedičkou.“

Napriek uvedenému z priloženej dokumentácie a zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka na pojednávaní pred okresným súdom konanom 6. septembra 2011 výslovne do zápisnice o pojednávaní zobrala svoj návrh späť a žiadala konanie zastaviť. Okresný súd uznesením konanie zastavil a sťažovateľka následne (7. októbra 2011) podala proti zastavujúcemu rozhodnutiu odvolanie. Krajský súd v Košiciach rozhodol o odvolaní

sťažovateľky tak, že rozhodnutie zrušil a nariadil vykonanie dôkazu dopytom na odporcu (syna pôvodného odporcu), či súhlasí so späťvzatím návrhu. Odporca so späťvzatím návrhu súhlasil, a preto okresný súd na pojednávaní 7. júna 2012 pripustil späťvzatie návrhu a konanie zastavil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 27. júla 2012.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu

verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Zo sťažnosti sa dá vyvodiť, že sťažovateľka namieta porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 117/2009.

Zo zistení ústavného súdu, ako aj z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka na pojednávaní pred okresným súdom uskutočnenom 6. septembra 2011 výslovne do zápisnice o pojednávaní uviedla, že svoj návrh berie späť v celom rozsahu, a zároveň požiadala o zastavenie namietaného konania; okresný súd na tomto základe uznesením namietané konanie zastavil. Napriek tomu sťažovateľka následne (7. októbra 2011) podala proti uzneseniu okresného súdu o zastavení konania odvolanie. O odvolaní sťažovateľky rozhodol Krajský súd v Košiciach rozhodol tak, že odvolaním napadnuté uznesenie zrušil a prikázal okresnému súdu zistiť dopytom na odporcu (syna pôvodného odporcu), či súhlasí so späťvzatím návrhu. Odporca so späťvzatím návrhu vyslovil súhlas, a preto okresný súd na pojednávaní 7. júna 2012 uznesením pripustil späťvzatie návrhu a konanie zastavil; toto uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 27. júla 2012.

Vychádzajúc z uvedených zistení ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená. Za okolností, keď sama sťažovateľka svojím procesným úkonom vyvolala zastavenie namietaného konania, a to aj napriek tomu, že v jeho priebehu podľa jej tvrdenia došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, je zjavne neodôvodnené, aby sa v konaní pred ústavným súdom

domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva namietaným postupom okresného súdu.

Z týchto dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2012